

השבועון המצויר לאיפורמציה

רחוב נליקסון 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "א ה ל")
 ת.ד. 116, מל. (זמני) 66785
 מען המברקים: "עולמפרם"
 מ"ל: העולם הזה כ"מ מודפס:
 דפוס ישראל בע"מ ת"א.

העורך הראשי:
 אורי אבנרי
ראש המערכת:
 שלום כהן

עורך משנה, כיתוב:
 יוש
הכתב הראשי:
 יהודה נבאי

חברי מערכת:
 מיכאל אלמו, דוד ארנון, משה בן-אסרם, יהואל כשן, נצה נבי, אוסקר טאובר, דב ב. מלכין, סילבי קשת, ציירי שערים:

נפתלי בזם, שלמה כרדור, שמואל בק, זאב ליפמן, פיליס מונר, סאול קור, נרט רוטשילד, **ראש מערכת ירושלים:** מ"מ ראש מערכת, חיספה דור רובינר, **מנהל מעבדה:** דוד טחיני, **סופרי חוץ:** מונטי גייקובס, נכריאל גנון, שמואל סירון

ראש המינהלה:
 שלמה הרדי

התל-אביבי. כרגע הוא מציג את תמונתו בתערוכת-יחיד בסטודיו מקרא. שלמה בן-דוד, החתיק בין ציירי השער החדשים, הוא כעל שם בחוגי הגראפיקאים. קנה לעצמו שם גם כמארגן מיפגים וחגיגות עם. איש משק לשעבר, בעלה של הרקדנית יהודית אורגשטיין ואביו של בן-המשק שפתח לפני שלוש שנים את הסידרה "גולן מחפש את המחר" בהעולם הזה, היתה לבן-דוד השפעה מכרעת על עצם עיצוב דמותו של השער החדש.

שמואל בק, בן 19, יליד וילנא, שהשתתף כילד במרד הגטו, חניך בצלאל, הציג את תמונתו לראשונה כשהיה בן 9. הוא השתתף בתערוכה "שחור על גבי לבן". כמו כל חבריו בתפקיד החדש, היה נאלץ לשנות את סגנונו באופן ניכר כדי ליצור שער. נרט רוטשילד וזאב ליפמן הם כמעט תאומים סיאמיים, אף כי נולדו בהבדל של שנתיים (רוטשילד הוא בן 34, ליפמן בן 32). הם היו שניהם בני המחזור הראשון שסיים את בצלאל החדש, התגייסו שניהם לצבא הבריטי (האחד במדינות, השני כצייר במועדוני חיילים) אח"כ לצה"ל (אחד למפות, השני ליחידה קרבית). מאז הקימו יחד משרד לאמנות שימושית בתל-אביב, זכו עד כה ל-16 פרסים ארציים. הם יעבדו ויחתמו יחד בשם "רולי" על שעריהם, שהראשון מהם מתפרסם השבוע. הם מסרבים בהחלט לפרט מי צייר מה בשער זה. פיליס מונר היא ילידת פילדלפיה, ארצות-הברית, חרשה (יחסית) בארץ. בוגרת כמה בת-ספר אמנותיים בארצות-הברית, זכתה בלי ספק לתשומת-לבך במועדוניה האחרונות ברחובות (ועקי ארץ אהובה, לאור הגאז). פיליס היא בת 25, בערך.

אחרון ברשימה הוא פאול קור, שיחתום על שעריו בשם משרדו, "תג". פאול, יליד צרפת בן 26, איש מחיל שונסאר בארץ אחרי המלחמה, נשא צבאית לאשה. מתכונת השער החדש היא שלו — היא זכתה בתחרות בה הוצעו למערכת חצי תריסר צורות מהפכניות חדשות.

שבועת הציירים אינם בעלי עור אחר. להיפך, הם נבחרו במיוחד כדי לאפשר התחרות בין כמה סגנונים שונים, אשר רק התפיסה העקרונית של מהות השער תהיה משותפת לכולם. העקרון: קגאת ציירים תבכה איכות.

גליון זה מסמן את התחלתו של שלב חדש בהתפתחות העתון, צעד לפניו בדרך שהתחלחה לפני 39 חודש ושאינו לה — כך אנו מקמים — סוף.

יש אומרים שזה קו מוטעה. אם אתה מלכנן שינוי, סימן שאתה מודה שאינך מושלם. זה יכול להיראות כסימן של חולשה, של חוסר בטחון-עצמי. ואילו בשעה שאתה נדבק לשיגרה מקודמת, יכול אתה לשכנע את עצמך — ואולי גם את האחרים — שאתה כולך טהור וחסר-טגם.

לא גרסנו כך מעולם. הביקורת העצמית, אי-שביעות הרצון הנצחית מסרי דינו, היתה מאז, עקרון-יסוד לעבודת המערכת. מכאן השינויים הניכרים המציגים מדי פעם סימוני של שלב, התחלתו של שלב חדש.

השינויים שיתחילו מגליון זה, ושיהיה להם המשך בגליונות הבאים, הם פרי של

קליה יפרי

עם זאת עלי להיפרד כאן מחבר שתרם תרומה מכרעת להתפתחות העתון. דוש בא אלינו לפני שלוש שנים. אחרי שפירסמו שורה של קאריקטורות מסרי ידו, ביקשנו את זרותו בגיבוש הצורה הגראפית של הגליון. בתפקיד זה שרת את העתון בנאמנות משך שלוש שנים תמימות, רכש לעצמו מקום משלו בלב הקוראים. במחצית השנה האחרונה, שהיתה בחוקת תקופת נסיון לצורת-השער החדשה, צייר לבדו את כל השערים. השבוע חזרו דוש למקצועו העיקרי, הקאריקטורה, יצייר מדור יומי במעריב. את שאר זמנו יקדיש לספרות.

תפקידו כעורך התבנית עובר לידי גת, יליד הארץ בן 27, פלמ"חאי שלמרות גילו הצעיר כבר הספיק לרכוש נסיון ניכר בשטחים הרבים והשונים של גראפיקה, אדריכלות וציור. גת הוא איש כרמלי, לשעבר חבר הכשרת הצופים בדגניה א.

יורי ליפמן, דוד טחיני, אורי אבנרי, שלום כהן, אורי אבנרי, אורי אבנרי

בן-דוד
 לפני שנה כמעט, הודעת ליך שמיכאל אלמו קבל על עצמו "זמנית" לשמש כעורך הכיתוב של העתון. כבר אז היו לי ספקוקים מסויימים ביחס לזמניות הזמנית. הסיבה היתה פשוטה. ידעתי שיהיה קשה ביותר למצוא אדם הממזג את שלוש התכונות החיוניות לעורך-כיתוב של העולם הזה: שיקול-הדעת של עורך שהוא למעשה הפוסט האחרון ביחס לרוב החומר הכתוב הנכנס לעתון, כושר הביצוע של אדם לתאם את עבודתם של כל הכתבים, ויכולת-הכתיבה של האיש האחראי לכתיבת כל מלה בעתון.

עתה אני יכול להודיע לך, סוף סוף, על מציאת מועמד ששמחנו במיוחד לקבל למש-פחתנו: יהושע "יוש" הלוי, מחבר המחזה אני רב החובל, גם הוא איש פלמ"ח (פלי"ם) ומלת חתיק, האיש שהיה דובר שבינת הימ"א הגדולה. יוש הוא החבר השני במערכת (אחרי שלום כהן, ששרת בצי הבריטי) הנושא את התואר "מלח כשיר".

אם יעלה ברגלי יוש להצמיד את עצמן זמן די ארוך ליבשה, מבלי להיכנע ליצר הימני, יש לו כל הסוכיים להיות יורש גאה לקודמיו בתפקיד זה, המהווים שרשרת גאה למדי.

גת, מונר, בזם

יוש
 דיונים שנמשכו חודשים רבים בתוך המערכת. כשביקשתיך לפני חודש, למתוח ביקורת עקרונית על העתון ולהמציא לנו את חותך דעתך, היו שינויים עיקריים אלה ברורים לנו כקחים כלליים, אך היינו מוכנים להיות מודים רכים בהערותיך. היה זה סימן מעורר שרובם המכריע של הכותבים חשבו הציפו הצעות שהתמוגו יפה עם דעתנו שלנו.

השיפור הגדול ביותר חל בשער העתון. אין לדבר כאן על שינוי, כי התפיסה העקרונית של השער שארה כפי שנקבעה ביום העיון האחרון: דמותה של אישיות ותאור סמלי של הבעיה אשר בגללה הוא מופיע על השער.

אולם החל מן השבוע חל שיכול מכריע באיכות. במקום התצלום, שכור-הביטוי שלו מובלל, יופיע מעתה ציור, שמטרני להביע לא רק את הפרטים החיצוניים, אלא גם לתת רצוננו, עד אשר הגענו לשיטת-ביצוע שהשביעה את רצוננו.

אתם האנשים שנכנסו לראשם העולם הזה הוא עתון הנוער בלבד, יצטרכו השבוע להתאים את מושגיהם לעובדות החדשות. הסיבה המזוקנת: דב ב. מלכין.

מלכין יהיה בעל המדור החתום הראשון, שיופיע מדי שבוע. הוא יטפל בעיקר בתיאטרון ובספרות. אך יצע גם בשאלות תרבותיות כלליות יותר. אני מקווה שהוא יהיה רק ראשון בשורת האנשים התופסים עמדה מרכזית במקצועותיהם, שיכבדו את העולם הזה בכתיבת מדורים אישיים בו.

בזם
 בשעת גיבוש השיטה, הרשיתי לעצמי לפנות טוב לטייט, לשאול את עורכו מה השיטה הנהוגה בעתוננו. שלחתי לו גם כמה מן השערים האחרונים, עם בקשה להראותם לציירי, לקבל את תורת-דעתם.

יתכן שתעניין אותך תשובתו של גיימס א. לינן, ראש מערכת טייט. כותב הוא: "...הייני מעוניינים מאד לראות כיצד התאמתם לעונכם שלכם את רעיונותיו של טייט ביחס לתמונות שער. נוכחנו לדעת כי תפסתם את רעיון סמליות הרקע בצורה יפה מאד. כפי שכתבתם, אתם מובגלים, לרוע המול, באפשרויות הטכניות. אולם נדמה לנו שגיליתם יומה רבה מאד בניצול האפשרויות שלכם בצורה היעילה ביותר."

אלה הם רק התחלה של שורת שינויים ושכוללים. אולי יהיה נכון יותר לומר: אלה הם רק שלביה-כונה אחרונים להגשמת תכנית מרחיקת-לכת של התפתחות והתפשטות, שאת פרטיה אני מקווה למסור לך כבר בשבועות הקרובים. כשיעברו לשלב המעשה. תוך תכונה לכך, תתנוסס החל מהשבוע בראש הגליון הסיסמא שהיתה עד כה שמורה במערכת:

בלי מורא בלי משוא-פנים.

נפתלי בזם, בן 28, בוגר בצלאל הירושלמי. בזם עבד שנתיים בפאריס, ביקר את-ריכך באיטליה, הולנד ובריטניה. הוא נחשב לאחד הציירים הצעירים המבטיחים ביותר. תמונתו "עזרת הימאים" זכתה לתהילה רבה בשעה שהשתתף בתערוכה הכללית האחרונה במוזיאון

אורי אבנרי